

Egy patika születésnapjára

Kislánykoromban az egyik legfontosabb személyiség a Duna menti faluban az idős *patikárius* volt. Olyan volt az a patika, mint egy varázsbirodalom. Kígyóval az egyszerű falusi ház ajtaja fölött. És mert a hüllőktől félttem, nem értettem, hogy kerül az a csúnya állat egy ilyen csodahely homlokzatára. Csak később vettem észre, hogy bent is volt egy felirat: „*Kígyó-gyitalak*”.

Elvárás volt a hely, az illatok, és örült nagy kíváncsiság volt bennem, vajon mi történhet abban a belső helyiségben, ahol porokat, különös szagú folyadékokat kevernek, ici-pici mennyiségeket mérnek, forralnak, kevergetnek, kis papírdarabkákat összehajtogatnak, bele a kikevert por, és ha fáj a fejem, torkom, egy pohár vízzel lenyelve csodát tett. Egyszer a *patikárius néni* bevitt a szentélybe. Életem egyik legnagyobb élménye volt. Bevallom, ez vezetett ahhoz, hogy vegyész legyek.

Kislánykoromban különböző növényeket főztem a kis sparheltemen, üvegcskébe raktam, és egyszer beütött a vég, erőszakkal megettem egy ilyen főzetet a macskámmal. Nagyon beteg lett és elpusztult. Talán akkor kezdtem *gondolkodni*, és felértékelődött bennem a patikárius személye, a *tudása*.

Két másik patikát is meg kell említenem. Az egyiket Afrikában egy piacon láttam, egy berber nő személyében. Előtte rengeteg szárított, piszkos, homokos levél, por, de minden nyavalyára volt ötlete.

Amikor a kezem tele volt apró kiütésekkel, valami allergia lehetett, meglátta, és rögtön elmondta, mit tegyek vele. Összekevert egy kis szárított kígyótest darabot valamilyen lével (kiderült: vizelettel), puha paradicsommal, majd kicsit hátrébb lépett egy kanálnyi friss tehénszarérrt. Javasolta, hogy naponta többször tegyem a kezemre, tekerjem be valami ruha-ronggyal, s meglátom, pár nap múlva rendbe jön. Soha nem próbáltam ki, de amikor újra arra jártam a piacon, megkérdezte és látta, hogy rendben vagyok, mindenkinek elmondta, mutogatta a kezem, hogy lám, a fehér asszonyt is meggyógyította.

És még egy érdekes patika. San Franciscóban, a kínai negyedben jártunk, amikor iszonyúan megfájdult a fejem. Akkor láttam meg egy különös bejáratot. A gyönyörű fapalcokon kis kosarakban különböző érdekes anyagok, de felirat egyiken sem volt. A készítményeket barna csomagolópapírokba, abból tekert zacskókba tette a töpörödött kínai – mint a nagy filmekben –, ki mire mit kért. Ott és akkor keverte össze. Megvizsgálta a beteget, tőlem megkérdezte, hol fáj a fejem, kicsit tekergette a nyakam, megnézte a nyelvem, néhány kérdést tett fel, majd egy pohárba valami kocsonyás italt készített, mint egy teát, és megitta velem. Körbecsodáltam a múzeumnak beillő termet, milliőket érő képeit, jade és elefántcsont szobrait, s csodák csodája: elmúlt a nagy fejfájásom. Nekem úgy tűnt, varázsló volt.

Amikor Budakeszire költöztem, hamarosan fölfedeztem a patikák patikáját, a Póczi Gyöngy Patikát.

Sok nyavalyával gazdagodtam, csigolyáim, derekam, szívem, vényomásom, cukrom. Gyakran járok ide recept nélkül, és mindig mindenre kapok valamit, rábízva magam arra a tudásra, amit itt összegyűjtöttem. A legkülönfélébb varázsszerek mellett van itt még valami, ami sokszor többet segít egy betegnek, mint a gyógyszer, amit kap. A jó szó, amiből ma egyre kevesebb van körülöttünk. Az empá-

tia, amivel a beteghez viszonyulnak. A segítőkészség, ami egyre kevesebb embernek válik természetévé.

Jó, hogy ebben a vad és zavarodott világunkban van egy hely, ahová betérhet a test és lélek gyógyulni. A minap ünnepelte 25. születésnapját a Póczi Patika.

A jubileumi eseményről kis, házi ünnepség keretében emlékeztek meg, én pedig innen is kívánok a *patikáriusoknak*, testünk, lelkünk gyógyítóinak jó egészségét, és türelmet, elviselni a rigolyáinkat. Köszönöm a segítségüket, mellyel könnyebbé, szebbé teszik napjainkat!

Tegyék ezt még nagyon sokáig mindnyájunk örömére! Lehet, hogy ők is kiírhatják az ajtó fölé: „*Kígyó-gyitalak*”.

Várady Judit

Állj, nem lövök!

Bakot lőttek Budaörsön

Bár a bakra a vadászati tilalom csak április idusán kezdődik, a szóban forgó helyen, a budaörsi lőteren, mint kiderült, voltaképp egyáltalán nem lehetne lövöldözni, még agyaggalambra vagy céltáblára sem. A létesítmény ügye hosszú évek óta borzolja a kedélyeket és szítja az ellentétet a lövészek és a közeli lakók között. Alighanem fordulatot jelez az állóháborúban az alapvető jogok biztosának és az ombudsman jövő nemzedékek érdekeinek védelmét ellátó helyettesének közös jelentése. Ebben megállapították, annak idején törvénytelenül adta ki az illetékes hatóság a lőter üzemeltetési engedélyét. Többek között elmulasztották ugyanis értesíteni az érintett ingatlantulajdonosokat, illetve az önkormányzatot, akiknek nyilván lett volna néhány szavuk a dologhoz. Ráadásul a létesítmény természetvédelmi területen fekszik, márpedig oda semmiképp sem lett volna lehetséges lőteret elhelyezni. Az ügy folytatásaként most felügyeleti eljárást kezdeményeznek az ombudsmanok. Remélhetőleg az ő puskájuk nem mond csütörtököt.

eszt

Vajon mit rejt a sok tégely?